

Για άλλη μια φορά η Μέση Ανατολή βρίσκεται στα πρόθυρα της έκρηξης. Για άλλη μια φορά μυρίζει μπαρούτι.

Και όπως κάθε φορά, ένας νέος γύρος αίματος απαντά στον προηγούμενο και ανοίγει τον δρόμο στον επόμενο.

Δεν ξέρω πολλούς που θα θρηνήσουν τον θάνατο του κουμανταδόρου μιας άθλιας τρομοκρατικής οργάνωσης.

Υποψιάζομαι όμως πως αρκετοί ομοϊδεάτες του θα θελήσουν να εκδικηθούν. Και φυσικά κανένα κράτος άξιο να ονομάζεται έτσι δεν μπορεί να αφήσει τα παιδιά του στο έλεος της τρομοκρατίας.

Αλλά μετά; Βαδίζουμε προς τον ενδέκατο μήνα του κύκλου βίας που πυροδοτήθηκε στις 7 Οκτωβρίου του περασμένου έτους από την επιδρομή της Χαμάς στο Ισραήλ.

Τα αντίποινα του Ισραήλ ήταν αυτονόητα, σκληρά, ενίοτε υπέρμετρα, και πάντως συνεχίζονται χωρίς κάποιο φως στο βάθος του τούνελ.

Είναι προφανές ότι κανένα κράτος δεν μπορεί να ζήσει υπό τη διαρκή απειλή εκείνων που θέλουν να το εξαφανίσουν. Ομως είναι εξίσου προφανές ότι αυτό το αποκρουστικό παζάρι της βίας και του αίματος δεν μπορεί να συνεχιστεί στο διηνεκές.

Κάθε λαός δικαιούται ασφάλεια αλλά και ειρήνη.

Μόνο που στη Μέση Ανατολή τα προφανή έχουν διαψευστεί προ πολλού. Κυρίως αφότου ο θρησκόληπτος φανατισμός έχει πάρει στα χέρια του το παιχνίδι της αποσταθεροποίησης και όσο η στρατιωτική ισχύς αποτελεί το μόνο πειστικό εμπόδιο στην επιβολή του.

Θα ήταν ίσως λάθος να χρεώσουμε συνολικά στο Ισλάμ την παράνοια. Είναι μια μεγάλη θρησκεία, με εκατομμύρια πιστούς που σε καμία περίπτωση δεν είναι όλοι φανατικοί δολοφόνοι.

Αλλά από την άλλη δεν μπορούμε να παραβλέψουμε πως είναι η θεοκρατική νομενκλατούρα του Ιράν που συντηρεί και καθοδηγεί ένα βίαιο «Κόμμα του Θεού» (του δικού τους Θεού) σε όλη τη Μέση Ανατολή.

Η Χεζμπολάχ, η Χαμάς, οι Χούθι και τα άλλα παραρτήματά του ελάχιστα προσομοιάζουν με ελβετούς Χριστιανοδημοκράτες.

Αυτή η (όχι και τόσο) υπέρπουσα σύγκρουση είναι ίσως η πιο δυσεπίλυτη παράμετρος του προβλήματος Μέση Ανατολή.

Υπόκειται ελάχιστα σε εθνικές, ιστορικές, ιδεολογικές ή γεωπολιτικές συντεταγμένες, ποτίζεται ακατάπαυστα από ανορθολογικό φανατισμό και εξηγεί γιατί δεν υπάρχει εύλογο πεδίο συμβιβασμού.

Ακόμη και οι σκηνές μαζικής υστερίας από την κηδεία του ηγέτη της Χαμάς περισσότερο προκαλούν τρόμο παρά ευσέβεια.

Δυστυχώς λοιπόν αυτή είναι η ωμή πραγματικότητα της Μέσης Ανατολής.

Που δύσκολα θα αλλάξει. Και ακόμη δυσκολότερα ο γύρος του αίματος θα τερματιστεί.

ΠΗΓΗ: [ΤΟ ΒΗΜΑ](#), 4.8.2024